

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 449.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](#)

Eidem. 448.

Quoniam huiusce rei testimonium à Scriptura peritū à me postulas, audi quid præstantissimus Lucas in Actis scripsit: Interfecto Stephano facta est persecutio magna in Ecclesia quæ erat Hierosolymis, & omnes dispersi sunt per regiones Iudææ & Samariae præter Apostolos. Ex quibus verbis constat, Philippum Apostolum in vrbe Hierosolymitana cum cætæris Apostolis remansisse.

Eidem. 449.

Si Scripturas studiosè perscrutareris, alia quoque testimonia illic inuenires, quibus illud tibi explanaretur, de quo controversia excitata est. Nam cùm Apostoli soli in vrbe Hierosolymitana remansissent, cæterique omnes Discipuli alias in alium locum dispersi fuissent, inter dispersos hic etiam Philippus erat, qui & Simonem Christianæ fidei præceptis in Samaria informauit, & Eunuchum iuxta diuinum oraculum baptizato, à Domini spiritu abruptus in Azoto quidem iuuentus est, post autem Cæsaream, quæ vobis cum extulerat, se contulit. Nam cùm ob Stephanī cædem mœtore affectus fuisset, ac fortasse, ne eadem ipsi perpetranda essent, verecetur, idcirco domum se recepit.

Eidem. 450.

Quandoquidem plures probationes expetis, unaltera quoque. Philippus eos, qui christiana doctrina in Samaria imbuti fuerant, Baptismi aqua tinixerat. Petrus autem & Ioannes Apostoli, ab Hierosolymis ad eos descendentes, Spiritus sancti gratiam ipsis porrexerunt. Quod si is, à quo Baptismum acceperant, ex Apostolorum classe ac numero fuisset, Spiritus donandi potestatem profecto habuisset. At verò baptizabat duntaxat ut Discipulus: Apostoli autem gratiam explebant ac perficiebant, ut qui huiusmodi munericis tribuendi potestatem atque autoritatem diuino beneficio accepissent.

Τῷ αὐτῷ. ιητ.

Ἐπειδὴν καὶ μαρτυεῖται ἐγένετο τοῦ παράγματος χρονικῆν, ἀκούει τὸ παρεῖσου Λεχῆ σὺ ταῖς ψαλταῖς γραφότος, Αγαπεθέντος Στεφάνου εὐέντο διωγμὸς μέγας ἦτο τὸν Κηκλησίαν τῆς ἐν Ιερουσαλήμωις, πάντες δὲ διεπάροισαν κατὰ τὴν χώραν τὸν Ιεράνδαν καὶ Σαμαρέας, πλὴν τὸν ἀποσόλων, ὃς δῆλον ἔναν ὅποι ἀπόσολος Φίλιππος σιδῶνος ἀλλοις ἀπόσολοις, ἦτο Ιερουσαλήμων κατέμενε. λύρα.

Τῷ αὐτῷ. ιηθ.

Εἰ φιλομαθῶς ἐξηγεῖται τὸς χραφᾶς, εὑροῦσες καὶ ἐπέρχεται ὁμητεῖ μαρτυεῖται, Διεστεφάνους σοι τὸ πινθύμον, τὸν ἀπόσολων ἐν Ιερουσαλήμωις μόνων ἀθελειφθέντων, καὶ πάντων τὸν λοιπῶν μαθητῶν, ἀλλὰ ἀλλαχθεσδιασπαρέντων, σὺ τοῖς διασπαρέντι ἵν καὶ οὗτος ὁ Φίλιππος, δε καὶ τὸν Σίμωνα κατηχούσας ἐν Σαμαρέᾳ, καὶ τὸν Ευρήχιον καὶ θεοῖς ζευομένον Σαπτίσας, ἀπαγγείλας τὸν πνεύματος καρέα, εἰς Αἴγατον μὲν εὑρθη, τολμέος δὲ Καισαρειαν ὄρμης τὸν αὐτὸν ἀνεγκούσαν. τῆς γράφητο Στεφάνῳ λύπης πειραθεῖσι, καὶ ἦτος δεότας μὴ τὸν ὄρμον μετάχῃ, ἐπαλινόσησεν οἴκαδε.

Τῷ αὐτῷ. ιη.

Ἐπειδὴν πολλῶν ἀποδεῖξεν ἐρῆσις, οὐδὲν καὶ ἐπέρχεται. Φίλιππος μὲν ἐξαπίστε τὸν σὺ Σαμαρέα μαθητεύεται, Πέρηρος δὲ καὶ Ιωάννης οἱ ἀπόστολοι, καταβάντες ἀπὸ Ιερουσαλήμων τολμέος αὐτῶν, τὸν τὸν πνεύματος τοῦ ἀγίου παρέχοντο χάρεν. εἰ δὲ οὐ βασθίσας εἴη τὸν ἀπόστολον ἐπούγχανεν, εἶχε τὸν αὐθεντέαν τὸν πνεύματος δόσεως. Σαπτίσει δὲ μόνον οὐς μαθητής, τελειώσι δὲ τὸν χάρεν οἱ ἀπόστολοι, οἷς ἡ τῆς τοιαύτης δόσεως αὐθεντεῖα ἐδέδοτο.

Λεγο-